

DOPOLDANSKI DEL

9.00 SKUPNI VSEBINSKI UVOD

- Pesmi
- Uvod v temo
- Vsebinska izhodišča za delo po skupinah

Kozarec upanja

Neka mati je pripovedovala svojo življenjsko izkušnjo. „Ko so otroci začeli hoditi v šolo, smo izredno težko shajali. Skoraj vse prihranke smo porabili za šolnino, za bivanje v študentskih domovih, učbenike in druge šolske potrebščine. Otroci so si le malo plačali s tistim, kar so sami zaslužili. Čedalje manj denarja nam je ostajalo za hrano, obleke in druge nujne stvari. Verjemite, da sem izredno veliko molila.

Nekega dne sem možu omenila, da nimamo več arašidovega masla. Pri vsej žalosti sva se nasmejala, saj nismo imeli ne masla ne denarja. Nekaj dni kasneje, ko sem se odpravila na delo, me je zaskrbelo, kaj naj pripravim za večerjo. Proti svoji navadi – vedela sem namreč, da so vse police prazne – sem pogledala v hladilnik, nato pa še v kuhinjsko omaro.

Na sredi police je bil kozarec arašidovega masla. Ne morem vam povedati, kaj sem začutila tisti trenutek, ko sem držala v rokah tisti kozarec. Začutila sem ljubezen, toplino, upanje. Kdo bi si mislil, da kozarec arašidovega namaza lahko toliko naredi.

Nekateri možje prinesejo domov rože, moj je prinesel kozarec arašidovega namaza. Pravzaprav je s to majhno stvarjo tisti trenutek prinesel upanje v moje življenje. Včasih nam tako majhna stvar v življenje prinese tako veliko upanje.“ (Zgodbe s semeni upanja)

Upanje

Kralj, ki je bil na tem, da se poroči, je nenadoma moral na dolgo potovanje. Minili so dnevi in leta, ne da bi prejeli kakršenkoli glas o njem. Njegova zaročenka ga je čakala in ni izgubila upanja, da se nekoč vrne.

Nekatere prijateljice so ji s hlinjenim sočutjem dejale: "Ubožica! Kaže, da je tvoj ljubljani popolnoma pozabil nate in se ne bo nikoli več vrnil." Nevesto so te besede zlomile. Ko je bila sama, je žalovala in jokala.

Potem je poiskala zadnje pismo, ki ji ga je napisal kralj. V njem ji je obljubil, da ji bo ostal vedno zvest. Ko ga je prebrala, je postalo njeno srce spet mirno, njen duh spokojen in še naprej je potrpežljivo čakala na njegovo vrnitev. Čez dolgo let se je kralj res vrnil domov. Začuden je vprašal svojo bodočo ženo: "Kako je bilo mogoče, da si mi ostala tako dolgo zvesta?" „Moj kralj,“ je odgovorila, „Imela sem tvoje pismo in verjela sem ti.“

Tudi nam je Kralj zapustil pismo. In sicer dolgo pismo, ter se odpravil na dolgo potovanje, ki mu ni videti konca. Pa mu verjamemo, da se bo vrnil? Verjamemo kljub lažnemu sočutju ljudi, ki nas prepričujejo, da ga ne bo?

DELO PO SKUPINAH

9.30 PREDSTAVITEV UDELEŽENCEV V SKUPINI

1. Vsak udeleženec se predstavi. Ostali si zapišejo njegovo ime. Na koncu ima vsak zapisana vsa imena. Na znak vsi začnejo poizvedovati oz. pripravljati intervju. Cilj spoznavanja je z različnimi vprašanji pridobiti čim več informacij o udeležencih. Vprašani ne sme nikoli ponoviti istega odgovora, četudi dobi isto vprašanje. Po 15 minutah se skupna zopet zbere v krogu in najpogumnejši začne. Prebere ime prvega igralca z lista in informacije, ki jih je izvedel o njem. Dopolnijo ga še ostali.

2. Vsak se na kratko predstavi po imenu in pove kaj si v življenju upa in česa si ne upa.

10. 00 UVODNA DINAMIKA

Kaj je sploh upanje?

Gre za precej težko vprašanje. Odgovor poiščemo s pomočjo fotosimbolike. Po tleh razstavimo fotografije o upanju. Vsak si izbere fotografijo, ki mu najbolj nakazuje, kaj pomeni upanje. Ne hitimo, tako da vsak lahko v miru premisli. Nič hudega, če dva izbereta isto fotografijo. Nato vsak s pomočjo fotografije poskuša povedati, kaj konkretno je upanje.

Kako upati v težkih situacijah?

Če upanje umre, umre vse. Upanje umre zadnje. To so znani pregovori in reki. Kako to izgleda v konkretnem življenju? Poskušajmo se postaviti v težke primere, kjer nujno potrebujemo upanje, sicer še bolj poslabšamo položaj oz. lahko celo izgubimo vse, za kar smo si prizadevali.

Postavimo se v igro vlog. Določen primer lahko igra cela skupina (*npr. eden je invalid zaradi nesreče in je obupan, drugi pridejo k njemu na obisk in mu želijo vrniti upanje) ali pa nekaj prostovoljcev, lahko po parih odigrajo več spodaj naštetih primerov. Po vsaki igri vlog se dobro pogovorimo, kako smo se počutili v vlogah, kaj smo delali, govorili, kako smo se obnašali.

Pogovorimo se o svojih, naših situacijah, ko smo obupavali, ko smo upali ...

Primeri:

- težave pri študiju
- pomanjkanje zaposlitve
- nerazumevanje v družini
- kriza v prijateljskih odnosih
- kriza pri gradnji partnerskega razumevanja
- bolezen ali invalidnost
- revščina
- iskanje partnerja, s katerim bi lahko zgradili družino
- upanje v ljudi (razočaranje)
- dvom v vero, Jezusa; da nekaj je
- razkorak med vsakdanjim življenjem in tem, v kar ti verjameš (vrednote)
- vpliv medijev
- slab zgled (duhovnikov, animatorjev, staršev)
- mlačnost (ja – ne, bi – ne bi)
- se trudiš, delaš, nato pa doživljaš neuspeh za neuspehom
- naravna nesreča, npr. potres
- brezbržnost ljudi
- brezciljnost, ne veš kaj bi v življenju počel, nimaš cilja, vizije
- družine, ki imajo otroke – nosilci upanja

10. 30 POGOVORI O UPANJU

Za pogovor izbiramo lahko različne teme, ki so omenjene spodaj. Namen je, da poglobimo temo upanja in ji dodamo svetopisemski in duhovni pomen, ki se dotakne moje duhovne izkušnje in odnosa do Jezusa. Tema ne sme izzveneti v prazno, zato zares poskušajmo vsaj ob koncu priti do pogovora: Jezus – moje Upanje živi.

O upanju v mojem življenju

1. Moji cilji za jutri, čez en teden, mesec, leto, 10 let ...

Vsak udeleženec napiše svoje cilje. Potem se o njih pogovorimo. Ali so pomembni samo dolgoročni cilji? Kaj pa jutri, pojutrišnjem? Ali sploh imam cilje? Ali so cilji v življenju pomembni? Ali cilji izražajo upanje, upanje v

življenje? Kaj se zgodi s tistimi, ki nimajo več ciljev? Ali to pomeni, da nimajo več upanja?

2. Ali ima upanje vlogo v mojem življenju? Kaj pa zaupanje? V kaj, koga zaupam? - televizijo, starše, vase ... Katere stvari, ki mi dajejo upanje, vidim okrog sebe? Katere stvari pa me vodijo v brezup?

O tem lahko skupina naredi plakat. Skupina se lahko razdeli na pol pol in potem na koncu drug drugemu to predstavijo. In potem pogovor o tem, ali se da tudi v brezupni situaciji najti kanček upanja? Ali nas lahko take situacije delajo močnejše?

3. Latinski pregovor: *Dum spiro, spero*, lahko tudi obrnemo: *Dum spero, spiro* – človek živi samo, dokler upa. Izgubiti upanje pomeni stopiti na pot umiranja. Kateri so današnji primeri poti umiranja?

4. Kako se udeleženci spoprijemajo z brezupom? Ali brezup vidijo okrog sebe? Povedo svoje izkušnje. Ali ima človeštvo prihodnost kljub takim situacijam?

11.30 SVETOPISEMSKI ZGLEDI UPANJA

Metoda pogovora ob svetopisemskih zgledih upanja: izberemo določen odlomek, pripravimo fotokopije za vse, ga skupaj preberemo, nato v tišini ali ob mirni glasbi sami premišljujemo. Animator lahko izbere spodnje predloge ali pa sam izbere odlomke.

1. Abraham – mož upanja

Bog sklene z Abrahamom zavezo (1Mz 17,1-9)

17 1 Ko pa je Abram imel devetindevetdeset let, se mu je prikazal Gospod in mu rekel: »Jaz sem Bog Mogočni. Hodi pred menoj in bodi popoln! 2 Sklenil bom svojo zavezo med seboj in teboj in silno te bom namnožil.« 3 Abram je padel na obraz in Bog je govoril z njim ter rekel: 4 »Glej, to je moja zaveza s teboj: postal boš oče množice narodov. 5 Ne boš se več imenoval Abram, temveč Abraham ti bo ime, kajti postavljam te za očeta množici narodov. 6 Naredil te bom silno rodovitnega, napravil bom iz tebe narode in kralji bodo izšli iz tebe. 7 Postavljam svojo zavezo med seboj in teboj ter tvojimi potomci za teboj iz roda v rod kot večno zavezo. Tebi in tvojim potomcem za teboj bom Bog. 8 Tebi in tvojemu potomstvu dajem deželo, v kateri bivaš kot tujec, vso kánaansko deželo, v večno last in bom njihov Bog.« 9 Bog je rekel Abrahamu: »Ti pa se džiži moje zaveze, ti in tvoji potomci za teboj iz roda v rod!«

Abrahamu se rodi Izak (1Mz 21,1-8)

21 1 Gospod je obiskal Saro, kakor je rekel, in Gospod je storil Sari, kakor je napovedal. 2 Sara je spočela in rodila Abrahamu sina v njegovi starosti ob času, ki mu ga je Bog napovedal. 3 Abraham je svojemu sinu, ki mu ga je rodila Sara, dal ime Izak. 4 Ko je bil sin Izak star osem dni, ga je Abraham obrezal, kakor mu je Bog zapovedal. 5 Abraham je bil star sto let, ko se mu je rodil sin Izak. 6 Sara je rekla: »Bog mi je pripravil smeh; kdor bo to slišal, se mi bo nasmihal.« 7 In rekla je: »Kdo bi dejal Abrahamu, da bo Sara dojila otroke? In vendar sem mu rodila sina v njegovi starosti.« 8 Deček je rasel in ga je odstavila. Na dan, ko je bil Izak odstavljen, je Abraham napravil veliko gostijo.

Abraham daruje Izaka (1Mz 22,1-19)

22 1 Po teh dogodkih je Bog preizkušal Abrahama. Rekel mu je: »Abraham!« Rekel je: »Tukaj sem.« 2 Pa je rekel: »Vzemi svojega sina, svojega edinca, ki ga ljubiš, Izaka, in pojdi v deželo Moríja! Tam ga daruj v žgalno daritev na gori, ki ti jo bom pokazal!« 3 Abraham je vstal zgodaj zjutraj, osedlal osla, vzel s seboj dva hlapca in svojega sina Izaka. Nacepil je drv za žgalno daritev, potem pa je vstal in odšel proti kraju, o katerem mu je govoril Bog. 4 Tretji dan je povzdignil oči in od daleč zagledal kraj. 5 Rekel je hlapcema: »Ostanita tukaj z oslom, jaz in deček pa greva tjakaj, da pomoliva. Potem se vrneva k vama.« 6 Abraham je vzel drva za žgalno daritev in jih naložil svojemu sinu Izaku, v svojo roko pa je vzel ogenj in nož. In šla sta oba skupaj. 7 Izak je nagovoril svojega očeta Abrahama in rekel: »Moj oče!« Ta je rekel: »Tukaj sem, moj sin.« Pa je rekel: »Glej, ogenj in drva, kje pa je jagnje za žgalno daritev?« 8 Abraham je rekel: »Bog si bo preskrbel jagnje za žgalno daritev, moj sin.« In šla sta oba skupaj. 9 Prišla sta na kraj, o katerem mu je Bog rekel. Tam je Abraham sezidal oltar in razložil drva. Zvezal je svojega sina Izaka in ga položil na oltar na drva. 10 Potem je Abraham iztegnil svojo roko in vzel nož, da bi zaklal svojega sina. 11 Tedaj mu je zaklical Gospodov angel iz nebes in rekel: »Abraham, Abraham!« Rekel je: »Tukaj sem.« 12 In je rekel: »Ne izteguj svoje roke nad dečka in ne stôri mu ničesar, kajti zdaj vem, da se bojiš Boga, saj mi nisi odrekel svojega sina, svojega edinca.« 13 Abraham je povzdignil oči in pogledal, in glej, za njim je bil oven, ki se je z rogovi zapletel v grmovje. Abraham je torej šel in vzel ovna in ga daroval v žgalno daritev namesto

svojega sina. 14 Zato je Abraham tisti kraj imenoval »Gospod bo preskrbel«, kakor pravijo danes: Na gori Gospodovi bo preskrbljeno.

15 Gospodov angel je drugič poklical Abrahama iz nebes 16 in rekel: »Prisegel sem pri sebi, govori Gospod: Ker si to storil in nisi odrekel svojega sina, svojega edinca, 17 te bom zares obilno blagoslovil in silno namnožil tvoje potomstvo, kakor zvezde na nebu in kakor pesek, ki je na morskem bregu. Tvoji potomci bodo vzeli v posest vrata svojih sovražnikov 18 in s tvojimi potomci se bodo blagoslavljali vsi narodi na zemlji, ker si poslušal moj glas.«

19 Abraham se je vrnil k hlapcema, vzdignili so se in skupaj odšli proti Beeršébi. In Abraham je prebival v Beeršébi.

2. Sveti apostol Pavel

Odrešeni smo v upanju (Rim 8,18-27)

Mislím namreč, da se trpljenje sedanjega časa ne dá primerjati s slavo, ki se bo razodela v nas. Kajti stvarstvo nestrpno hrepeni po razodetju Božjih sinov. Stvarstvo je bilo namreč podvrženo ničevosti, in sicer ne po svoji volji, ampak zaradi njega, ki ga je podvrgel, v upanju, da se bo tudi stvarstvo iz suženjstva razpadljivosti rešilo v svobodo slave Božjih otrok. Saj vemo, da celotno stvarstvo vse do zdaj skupno zdihuje in trpi porodne bolečine. Pa ne samo ono: tudi mi, ki imamo prvine Duha, tudi mi zdihujemo sami v sebi, ko željno pričakujemo posinovljenje, odrešenje svojega telesa. Odrešeni smo bili namreč v upanju; upanje, ki ga gledamo, pa ni več upanje – kdo bo namreč upal to, kar že vidi? Če pa upamo to, česar ne vidimo, pričakujemo to s potrpežljivostjo.

Prav tako tudi Duh prihaja na pomoč naši slabotnosti. Saj niti ne vemo, kako je treba za kaj moliti, toda sam Duh posreduje za nas z neizrekljivimi vzdihí. In on, ki preiskuje srca, ve, kaj je mišljenje Duha, saj Duh posreduje za svete, v skladu z Božjo voljo.

3. Jezus – Moje Upanje živi!

Jezusov boj proti skušnjavam (Lk 4,1-13)

1 Jezus se je vrnil od Jordana poln Svetega Duha in Duh ga je vodil štirideset dni po puščavi, 2 hudič pa ga je skušal. Tiste dni ni nič jedel, in ko so se končali, je postal lačen. 3 Hudič mu je rekel: »Če si Božji Sin, reci temu kamnu, naj postane kruh.« 4 Jezus mu je odgovoril: »Pisano je: Človek naj ne živi samo od kruha.« 5 Nato ga je hudič povedel gor, mu v hipu pokazal vsa kraljestva sveta 6 in mu rekel: »Tebi bom dal vso to oblast in njihovo slavo,

kajti meni je izročena in jo dam, komur hočem. 7 Če torej mene moliš, bo vsa tvoja.« 8 Jezus mu je odgovoril: »Pisano je: Gospoda, svojega Boga, môli in njemu samemu služi!«

9 Potem ga je hudič odvedel v Jeruzalem, ga postavil vrh templja in mu rekel: »Če si Božji Sin, se vrzi od tukaj dol; 10 kajti pisano je: Svojim angelom bo zate zapovedoval, da te obvarujejo 11 in: Na rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeneš ob kamen.«

12 Jezus mu je odgovoril: »Rečeno je: Ne preizkušaj Gospoda, svojega Boga!«

13 Ko je hudič končal z vsemi skušnjavami, se je umaknil od njega do primerne časa.

Blagri in gorje (Lk 6,20-26)

20 Jezus se je ozrl po svojih učencih in govoril:

»Blagor vam, ubogi, kajti vaše je Božje kraljestvo.

21 Blagor vam, ki ste zdaj lačni, kajti nasičeni boste.

Blagor vam, ki zdaj jokate, kajti smejali se boste.

22 Blagor vam, kadar vas bodo ljudje sovražili, izobčili in sramotili ter vaše ime zavrgli kot zlo zaradi Sina človekovega! 23 Razveselite se tisti dan in poskočite od sreče, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko. Prav tako so namreč njihovi očetje ravnali s preroki.

24 A gorje vam, bogataši, kajti svojo tolažbo že imate.

25 Gorje vam, ki ste zdaj siti, kajti lačni boste.

Gorje vam, ki se zdaj smejete, kajti žalovali in jokali boste.

26 Gorje vam, kadar bodo vsi ljudje lepo govorili o vas, kajti prav tako so njihovi očetje delali z lažnimi preroki!«

Znamenja in preganjanja (Lk 21,7-19)

21 7 Vprašali so ga: »Učitelj, kdaj pa bo to in kakšno bo znamenje, ko se bo to začelo goditi?« 8 Rekel jim je: »Glejte, da se ne daste zavesti! Veliko jih bo namreč prišlo v mojem imenu in bodo govorili: ›Jaz sem,‹ ali ›Čas se je približal.‹ Ne hodite za njimi! 9 Ko boste slišali o vojnah in vstajah, se ne ustrašite, kajti to se mora prej zgoditi, vendar še ne bo takoj konec.« 10 Tedaj jim je govoril: »Vzdignil se bo narod proti narodu in kraljestvo proti kraljestvu. 11 Veliki potresi bodo na mnogih krajih, kužne bolezni in lakota, grozote in velika znamenja z neba. 12 Toda preden se bo to zgodilo, bodo nad vas dvigali roke, preganjali vas bodo, izročali v shodnice in ječe in zaradi mojega imena vas bodo vlačili pred kralje in oblastnike. 13 Vam pa bo to dalo priložnost za

pričevanje. 14 Vtisnite si v srca to, da ne boste vnaprej preišljevali, kako bi se zagovarjali. 15 Jaz vam bom namreč dal usta in modrost, kateri vsi vaši nasprotniki ne bodo mogli kljubovati ali ji ugovarjati. 16 Izdajali vas bodo celo starši in bratje, sorodniki in prijatelji, in nekatere izmed vas bodo ubili. 17 Vsi vas bodo sovražili zaradi mojega imena, 18 toda niti las z vaše glave ne bo propadel. 19 S svojo stanovitnostjo si boste pridobili svoje življenje.«

MISLI O UPANJU

1. Človek je bitje upanja

Krščanske vere si brez dinamike upanja ni mogoče niti misliti. Upanje je bistvena človekova opredelitev. Latinski pregovor: Dum spiro, spero, moremo tudi obrniti: Dum spero, spiro – človek živi samo, dokler upa.

Vemo, da vsaka živalska vrsta potrebuje sebi primerno življenjsko območje: ptica potrebuje zrak za letenje, riba vodo za plavanje itd. Samo o človeku pravimo, da ni navezan zgolj na eno okolje. Človek je za svet odprto bitje, ki si mora okolje šele ustvariti. Vendar pa obstaja neki element in neko okolje, brez katerega ne more človeško živeti, in to je upanje. Z upanjem mislimo na specifično človeški način bivanja, na tisto sredstvo, element, ki je za ta način bivanja nujno potreben. Človek je »bitje upanja«. Upanje opredeljuje človeka kot tisto bitje, ki sprejema vedno nove spodbude, priložnosti pa tudi nasprotovanja ter tako kaže svojo živost. Človeka prepoznamo bolj po njegovi prihodnosti in upanju, kakor pa po njegovi preteklosti in spominjanju (čeprav se ti dve razsežnosti podpirata). Ta naravnost v prihodnost predstavlja za njegovo življenje stalen izziv in neslutene možnosti. Človek pravzaprav umre takrat, ko sprejme svoje življenje kot brezizhodno. Upanje pa ni projekcija naših želja in pričakovanj, temveč predujem prihodnjih resničnosti.

Čas, v katerem živimo, ni samo obdobje, v katerem bi se bohotile nevarnosti in skrbi, ampak je prav tako ura upanja. Tako je npr. papež Janez Pavel II. neutrujen glasnik upanja, ki je močnejše od brezupa in strahu, je v službi tistega, ki je rekel o sebi: »Bodite pogumni: jaz sem svet premagal« (Jn 17,33). Ko po zgledu Jezusa Kristusa (prim. Mt 14,27; Lk 12,4.7.22.32 in drugod) vedno znova kliče: »Ne bojte se!« in »Zaupajte!«, čutimo, da pozna tudi razloge, zaradi katerih je ta strah ničen in zaupanje upravičeno.

V knjigi *Prestopiti prag upanja* razlaga, zakaj se nam ni treba bati: »Zato, ker je Bog odrešil človeka ... »Bog je ljubil svet! Tako ga je ljubil, da je dal svojega

edinorojenega Sina!« (Jn 3,16). Ta Sin je vedno navzoč v zgodovini človeštva kot odrešenik. Odrešenje preveva vso zgodovino človeka, tudi tisto pred Kristusom, in pripravlja njegovo eshatološko prihodnost. Je »luč, ki sveti v temi, a je tema ni sprejela« (Jn 1,5). Moč Kristusovega križa in Kristusovega vstajenja je večja od slehernega zla, katerega bi se človek mogel ali moral bati« (Janez Pavel II., *Prestopiti prag upanja*, 226). V človeku, ki živi na pragu tretjega tisočletja, se mora »spet okrepiti gotovost, da obstaja nekdo, ki ima v rokah usodo tega minevajočega sveta; nekdo, ki ima ključne smrti in podzemlja (Raz 1,18); nekdo, ki je Alfa in Omega človekove zgodovine (Raz 22,13) tako individualne kot kolektivne. In ta nekdo je Ljubezen (1 Jn 4,8.16): Ljubezen, ki je postala človek, Ljubezen, ki je bila križana in ki je vstala od mrtvih, Ljubezen, ki je nenehno pričujoča med ljudmi. To je evharistična Ljubezen. Je nenehni vir občestva. Je edina, ki daje polno poročstvo besedam »Ne bojte se!«« (*Prestopiti prag upanja*, 228).

V apostolskem pismu *V zarji tretjega tisočletja* papež poudarja, da morajo verniki znova odkriti teološko krepost upanja, kajti prav upanje je tisto, ki so ga kristjani »dolžni« posredovati svojim sodobnikom. Prenoviti morajo svoje upanje v dokončni prihod Božjega kraljestva in ga tako dan za dnem pripravljati v svojem srcu, v krščanski skupnosti, v družbenem okolju in tako tudi v zgodovini sveta. Brez upanja namreč ne moremo živeti; izgubiti upanje pomeni stopiti na pot umiranja.

Upati v evangeljskem ali verskem jeziku pomeni verovati v prihodnost in smiselnost osebnega življenja in vsega stvarstva zato, ker verujemo v Boga. Kristjani ne gradijo svojega upanja na lastnih temeljih in zmožnostih, temveč na edinem resničnem temelju, ki je Bog Jezusa Kristusa. Samo v njem moremo odkrivati dovolj velike in trdne razloge za živo upanje. Zato nameravamo na naslednjih straneh najprej »odkriti« te resnične temelje upanja, »ki ne osramoti« (Rim 5,5), da bi mogli v nadaljevanju pokazati na razsežnosti »živega upanja« (1 Pt 1,3).

2. Upanje in njegovo mesto v kristjanovem življenju

Kreposti

Če hočemo razumeti pojem upanje, moramo najprej vedeti, kam naj ga damo. Upanje je ena od kreposti. Kaj je krepost? Krepost je trajno in trdno razpoloženje delati dobro. Krepost omogoča človeku, da izvršuje dobra dejanja in da si za to prizadeva. *Cilj krepostnega življenja je v tem, da postajamo podobni Bogu. (sv. Gregor iz Nise)*

Kreposti delimo na dve različni skupini: človeške kreposti in Božje kreposti.

Človeške kreposti

Človeške kreposti so trdne drže, stalna razpoloženja uma in volje, ki uravnavajo naša dejanja, urejajo naše strasti in vodijo naše vedenje v skladu z razumom in vero. Kreposten človek je tisti, ki svobodno udejanja dobro.

Poznamo štiri glavne človeške kreposti: razumnost, pravičnost, srčnost in zmernost. Na kratko si pogledjmo vsako od njih.

Razumnost je krepost, da naš razum v vsaki okoliščini razbere, kaj je za nas resnično dobro, in izbere pravilna sredstva, da se to dobro izpolni.

Pravičnost je krepost, da damo Bogu in bližnjemu, kar mu gre. Pravičnost spoštuje pravice vsakogar in vzpostavlja v človeških odnosih harmonijo, ki pospešuje poštenost glede oseb in skupnega blaga.

Srčnost je krepost, ki v težavah zagotavlja trdnost in stanovitnost v prizadevanju za dobro. Srčnost nam krepi odločnost v upiranju skušnjavam in premagovanju ovir v življenju. Krepost srčnosti napravlja človeka sposobnega za premagovanje strahu, celo strahu pred smrtjo, za prestajanje preizkušenj in preganjanj.

Zmernost je krepost, ki brzda privlačnost naslad (ugodja) in daje ravnotežje pri uporabi ustvarjenih dobrin. Zmernost usposablja voljo za gospostvo nad nagoni in ohranja teženja v mejah dostojnosti in poštenosti. Zmeren človek usmerja svoje čutne težnje k dobremu in ohranja zdravo razsodnost.

Božje kreposti

Človeške kreposti so zakoreninjene v Božjih krepostih. Božje kreposti pripravijo kristjane za življenje v povezanosti s sveto Trojico. Božje kreposti so temelj, duša in značilnost kristjanovega delovanja, saj so vlite v dušo vernih. Božje

kreposti so garancija navzočnosti in delovanja Svetega Duha v povezanosti s človekom. Poznamo tri Božje kreposti: vero, upanje in ljubezen.

Z vero verujemo v Boga in imamo za resnico vse, kar nam je razodel in nam sveta Cerkev predlaga v verovanje.

Z upanjem hrepenimo po večnem življenju in po milosti, da bi ga zaslužili, in tega obojega tudi pričakujemo od Boga.

Z ljubeznijo ljubimo Boga nadvse in iz ljubezni do Boga ljubimo svojega bližnjega kakor samega sebe. Ljubezen je vez popolnosti.

Sedaj nam je jasno, kam spada krepost upanja, pa pogledjmo bolj podrobno, kaj upanje je.

Upanje

Upanje je Božja krepost, s katero hrepenimo po nebeškem kraljestvu in po večnem življenju kot svoji sreči. Krepost upanja je odgovor na hrepenenje po sreči, ki ga je Bog položil v srce vsakega človeka. Polet upanja varuje pred sebičnostjo in vodi v srečo ljubezni. Krščansko upanje povzema in dopolnjuje upanje izvoljenega ljudstva, ki ima svoj izvor in svoj vzor v upanju Abrahama. Krščansko upanje se razvije že od začetka Jezusovega oznanjevanja v razglasitvi blagrov. (*BLAGRI: Matejev evangelij 5,1-11; Lukov evangelij 6,20-26.*) Blagri dvigajo naše upanje k nebesom kot novi obljubljeni deželi; blagri začrtujejo našemu upanju pot skozi preizkušnje, ki čakajo Jezusove učence. Upanje je varno in trdno »sidro duše, ki sega tja, kamor je kot predhodnik za nas vstopil Jezus. Upanje je tudi orožje, ki nas ščiti v boju za zveličanje«. Upanje se izraža v molitvi in se hrani z molitvijo, prav posebno v molitvi Očenaša, ki je povzetek vsega tistega, po čemer v upanju hrepenimo.

Upanje v Svetem pismu

Ignacij Antiohijski označuje evangelij kot oznanilo vsesplošnega upanja. Pavel predstavi v pismu Rimljanom Kristusa kot izpolnitev upanja starozaveznega ljudstva, kakor tudi upanja vsega človeštva. Jezus Kristus je temelj novozaveznega upanja. Kristusovo vstajenje šele odkriva pravi obraz Boga, ki je v resnici živi Bog tako globoko, da obuja od mrtvih. To je tudi temelj vsega poslanstva Cerkve in vsega njenega upanja. V dogodku Jezusovega vstajenja je že vnaprej vključena naša prihodnost. V evangeljskem jeziku pomeni upanje vero v prihodnost na temelju vere v Boga, ki je Jezusa obudil od mrtvih. Krščansko upanje je zato po svojem bistvu usmerjeno preko tega sveta.

Pri sinoptikih (evangelisti Matej, Marko in Luka) se je Jezusovo oznanilo osredotočilo na prihod Božjega kraljestva: na veselo novico o odrešenju. Jezus sam je zahteval odprtost srca za prihod Božjega kraljestva. Vesela novica, ki jo oznanja obsega tudi povezanost Božjega kraljestva z Jezusovo osebo samo.

Pogled na prihodnost, ki je značilen za prvo krščansko skupnost po Kristusovem vstajenju, je zaznamovan s pričakovanjem skorajšnjega prihoda vstalega in na Očetovi desnici sedečega Božjega Sina. Toda zelo kmalu so začeli apostoli popravljati predstave o skorajšnjem Gospodovem drugem prihodu. Spoznanju, da zemeljske stvarnosti in zakonitosti še naprej veljajo (čeprav prejemajo podobo začasnosti), kar pogojuje kristjanovo zunanje življenje, odgovarja postopno poglobljanje in odkrivanje odrešenja kot tiste stvarnosti, katero v veri že posedujemo in hkrati v upanju še vedno pričakujemo.

Odrešenjski Božji načrt se je dokončno izpolnil v učlovečenju, smrti in vstajenju Božjega Sina. Krščansko upanje je utemeljeno v edinstvenem in neponovljivem Kristusovem dogodku. Sveti Duh pa v srcu verujočega prebujata sinovsko zaupanje kot odgovor upanja na Božjo ljubezen, dovršeno v Kristusu.

Papež Janez Pavel II. je poudarjal, da je križ temelj našega upanja. Krščansko upanje se začne tam, kjer ni nobenega upanja: iz smrti vzklije življenje. Tako more kristjan upati proti upanju, upati v nepričakovano.

Če je Bog za nas, če nam je podaril svojega Sina, če je ta umrl, vstal od mrtvih in sedi na Božji desnici ter prosi za nas, potem je odveč vsak strah. Zadnja beseda Boga glede človekove usode ni smrt, temveč življenje; ni dvom, temveč upanje. Kristjan ne gleda Kristusovega vstajenja samo v luči zgodovine, temveč predvsem zgodovino v luči Kristusovega vstajenja.

Odnos krščanskega upanja do svetnih upanj

Pravo upanje ne pomeni, da kristjani zgolj pasivno čakamo, kdaj se bo zgodilo to, kar upamo. Pravo upanje pomeni je aktivno, pomeni trud za prihodnost, ki nam je obljubljena. Upanje brez vere je utopija.

POPOLDANSKI DEL

15.30 VSEBINSKI UVOD V TEMO

- Pesmi
- Uvod v temo
- Vsebinska izhodišča za delo po skupinah
- Razpored skupin za molitev pred Najsvetejšim

16.00-18.00 DELO IN ADORACIJA PO SKUPINAH

Skupina se zopet zbere. Pol ure ima na voljo za molitev pred Najsvetejšim (glej v molitve!). Uro in pol ima na voljo za delo v skupini. Popoldansko delo ima namen povezati temo upanja s postnim časom. Postni čas nam daje praktične napotke, kako utrjevati in živeti naše upanje. Taki napotki so: molitev, evharistija, spoved in dobra dela. V skupini se o njih pogovorimo.

1. Molitev

Vprašanja za razmislek

- Molim, oziroma koliko molim?
- Kaj je motiv molitve?
- Za koga molim, zase, za drugega ...?
- Ali molim le kot avtomat: pred preizkušnjami, pred testi, je moja molitev le egoistična prošnja, prošnja "pred penalom"..."

Evangelist Luka v evangeliju takole piše (Lk 11, 1-13):

Nekoč je na nekem kraju molil. Ko je nehal, mu je eden izmed njegovih učencev dejal: »Gospod, nauči nas moliti, kakor je tudi Janez naučil svoje učence.« Rekel jim je: *»Kadar molite, recite: Oče! Posvečeno bodi tvoje ime. Pridi tvoje kraljestvo. Naš vsakdanji kruh nam dajaj od dne do dne in odpusti nam naše grehe, saj tudi sami odpuščamo vsakomur, ki nam je dolžan, in ne vpelji nas v skušnjavo!«*

In rekel jim je: »Kdo izmed vas, ki ima prijatelja, bo prišel opolnoči k njemu in mu rekel: »Prijatelj, posodi mi tri hlebe kruha, kajti k meni je s potovanja prišel prijatelj in mu nimam s čim postreči,« in mu bo oni znotraj odgovoril: »Ne nadleguj me! Vrata so že zaprta in moji otroci z menoj v postelji, ne morem vstati in ti dati.« Povem vam: Če ne bo vstal in mu dal zato, ker je njegov prijatelj, bo zaradi njegove nadležnosti vstal in mu dal, kolikor potrebuje.

Tudi jaz vam pravim: Prosite in vam bo dano! Išcite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo! Kajti vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo.

Molitev je izraz moje vere v Boga, gospodarja življenja in smrti. Kot njegov otrok ga slavim in prosim. Moliti bomo lahko učili toliko, kolikor tudi sami molimo.

Molitev je preprosto pogovor z Bogom. Bog je v prvi vrsti naš oče in hkrati naš prijatelj. Z njim je potrebno imeti odnos, ta odnos pa je obvezno ohranjati. Pomembno je, da se v današnjem svetu, ko iz dneva v dan in iz trenutka v trenutek brezglavo hitimo, sem pa tja za hip ustavimo, se umirimo in si vzamemo čas zase, za Boga. Pogovorimo se z Bogom, povejmo mu za svoje načrte, zaupajmo mu čisto vsakdanje težave, probleme, Bog ne potrebuje nobenih visoko sofisticiranih opernih spevov, pomembna mu je le naša preprosta pesem srca: ponižna, iskrena, zaupna.

Vprašajmo se tudi, kaj pa On od nas pričakuje - odgovor dobimo v molitvi. Molitev je torej tudi poslušanje, dobro poslušanje. Po pogovoru s prijateljem vem, kaj si želi, česa se boji, kaj od mene pričakuje, s čim ga lahko razveselim - to pomeni, da sva se med pogovorom z besedami začutila, ujela, preprosto povedano: drug drugega slišiva. Prav tako mora biti tudi z našo molitvijo.

Za dobro molitev se je potrebno pripraviti. Pomembna je notranja umiritev in tišina, tako da nas nihče ne moti in čim manj stvari okoli nas bega. Poleg tega mnogi poudarjajo še ustrezno molitveno držo in postavitev pred božjo navzočnost.

Molitev ima tri segmente: prošnja, čaščenje, zahvala. Pomembno je, da se zavemo vseh treh in ni namen naše molitve le egoistična prošnja.

Najpogostejše oblike molitve so: molitev z obrazci, molitveno branje – razmišljanje ob Svetem pismu, molitev poslušanja (preprosta prisotnost pred Bogom), molitev v naravi, občestvena molitev. Pomembno je, da vsak pri sebi odkrije način molitve, ki mu najbolj ustreza. Še vedno so najbolj uporabni molitveni obrazci – molitvice, vendar pa tudi polurno nepremišljeno drdranje letih ne more odtehtati kratkega iskrenega pogovora z Bogom.

Molitev je duhovna hrana. Molitev je najvišja dobrina. Dan brez hrane nam ne more škoditi, toda en sam dan brez molitve pomeni, da smo zamudili veliko priložnost. Mahatma Gandhi je rekel: "Telesno se lahko postim, duhovnega posta pa ne prenesem." Molitev je odgovor na vsa naša vprašanja, je ključ za rešitev vseh naših težav. Molitev je pot, po kateri hitro prispemo na cilj.

Alternativa – rožni venec, svojevrsten trans

»Ciklična in ponavljajoča zgradba elektronske glasbe je varljivo preprosta. Kot šamanovo bobnanje predstavlja simbolično utripanje srca. Neprekinjena basovska linija s svojimi vibracijami pozitivno vpliva na mentalno in

emocionalno stanje in lahko privede poslušalca v trans, ki je podoben transu privržencev Hare Krišne med plesom Kirtan.« (Fritz, Jimi (1999) Rave Culture: An insiders overview, SmallFry Press, str. 55)

Ne samo pri elektronski rave in dance glasbi, tudi pri pop glasbi novejših datumov nastanka vse skupaj vedno bolj temelji na ritmu. Ni veliko melodije in besedila, bistvo komadov je v ritmu. Tudi mi smo vedno bolj samo v ritmu vsakdanjika, hitimo sem in tja, smo vedno bolj površinski. Molitev, pogovor z Bogom je tista melodija ali tisto besedilo, ki je tako nevsakdanje. Za zabavo in ples je dovolj ritem - besedilo in melodija sta prezahtevna. Glasbe ne poslušamo več, ampak je mašilo tišine, ki se je bojimo.

Klasična glasba ima preveč dinamike, preveč sprememb tempa, ni enakomernega ritma. Zato je mladi ne marajo. Ker je prezahtevna. Poslušanje klasične glasbe od nas zahteva odločitev, da bomo samo poslušali, se osredotočili na kombinacije ritmov, melodij, pasaž, dinamike, ki ima razpon od pianissimo do forte in več. Počeli bomo samo to in ne še en kup stvari.

Enako je z molitvijo. Prezahtevna je, tudi brez nje se odlično zabavamo in plešemo. Težko odložimo vse skupaj in si vzamemo čas za molitev. Čas za pogovor, za osebni odnos z Bogom. In poleg vsega naštetega to sploh ni moderno, ker ponuja premalo promocijskih izdelkov – oblačil, pripomočkov, obutve in zanimivih spletnih vsebin.

A če se ne moremo otresti enakomernega ritma, stalno ponavljajočih udarcev bobna, ene in iste bas linije in preproste melodije brez izrazitih sprememb glasnosti, nam Cerkev ponuja še eno alternativo – molitev rožnega venca. Svojevrsten trans, ki osvobaja in je pozitiven!

Molitvena naveza mladih

Obstaja preprosta molitvena naveza mladih, ki poskušajo redno moliti 10-ko rožnega venca (Oče naš in 10x Zdrava Marija). Na 3. uskovniškem tednu se je v študentski skupini rodila ideja o molitvi 10-ke za mlade. Mladi smo se med seboj res povezali in nastala je molitvena naveza mladih. V njej nas sodeluje okoli 30 članov. Pridruži pa se nam lahko vsak, ki čuti veselje do molitve za mlade.

Molitvena naveza je v tem, da vsak člen/član zmoli eno 10-ko na dan, po namenu "za mlade". Povezani smo preko elektronske pošte, kamor lahko vsak mesec sporočamo kakšen osebni namen, po katerih potem skupaj molimo.

Prijave na listo in dodatne informacije: duhovnasola@gmail.com.

V mesecu februarju molijo po naslednjih namenih:

- Za otroke in mlade, katerim oznanjamo Boga, da bi zares videli Jezusa, se srečali z Njim in ga sprejeli v svoje življenje.
- Za birmance, da bi srečali Jezusa, se odprli Svetemu Duhu in bili Njegove priče in da ne bi v njih zmagal pohlep po darilih.

- Za prave odločitve v življenju.
 - Za družine, ki ne najdejo skupnega jezika, da bi v Tebi našli novo upanje.
 - Za zdravje in ljubezen.
 - Za svobodo duha.
- (Glej: <http://www.donbosko.si/smp/?q=node/227>).

2. Evharistija

Leto evharistije!

Bog je brezčasen! (ne dolgočasen!!!) V Bogu čas, kot ga poznamo mi, ne obstaja. Bog vedno obstaja, Bog vedno živi in je vedno živ. Tudi apostol Peter pravi Jezusu: »Ti si Mesija, Sin živega Boga!« (Mt 16, 16).

V Svetem pismu v prvem pismu Timoteju apostol Pavel celo naroča, naj naslonimo svoje upanje na živega Boga, ki je odrešenik vseh ljudi, posebno vernih (prim. 1 Tim 4).

Tako kot so Judje pred dva tisoč leti lahko Boga – Jezusa pocukali za rokav, tako ga lahko tudi mi!!! – danes – med evharistijo!!! Evharistija ni posnetek dogodkov, ki so se že zgodili, evharistija ni spomin, evharistija je dejansko srečanje z Jezusom. Tu in danes! Jezus se med evharistijo dejansko spremeni v hostijo in se nam ponuja v užitek.

Evharistija je najgloblji del svete maše. Evharistija je gostija in darovanje. Edini gostitelj je Jezus, ki nas vsakega posebej vabi na darovanje Njega samega, On pa se med evharistijo spremeni v hostijo in mi ga sprejmemo med obhajilom naravnost v svoje srce. Prejem obhajila je najbolj neposreden in pristen stik z Jezusom.

Vseeno pa se poraja vprašanje: zakaj k sveti maši...

Odgovor je kot na dlani: »Ker je dobr!«

Predstavljajte si, da se odselite od svojih staršev. Pa recimo po treh mesecih pridete nazaj domov na nedeljsko kosilo. Verjemite da, boste rekli, da še v življenju niste nikoli jedli tako dobre goveje juhe, pa čeprav je mogoče prej sploh niste marali.

Slovenski evharistični kongres

Veš, kdaj je? Ali prideš?

Info: <http://evharisticni-kongres.rkc.si>: 12. junija 2010, Celje, vigilija mladih, od 20. ure dalje 13. junija 2010, Evharistični kongres.

3. Spoved

Interakcijska igra - Spoved: »Povej mi, v koga si zaljubljen/a?«

Vprašanja za razmislek:

- Zakaj k spovedi?
- Zakaj rabimo posrednika?
- Kaj ti spoved dá, kaj ti pomeni?
- vprašanje zla? Kaj pa ateisti...zakaj se njim ni potrebno spovedati???
- Ali spoved prinese zadostitev...

Bolezen duše

Človek je telesno, duševno in duhovno bitje. Pomembno je, da je človek zdrav na vseh treh področjih. Če fizično zbolimo, gremo k zdravniku, če duševno nam pomaga psiholog ali psihiater. Kdo pa nam pomaga, če smo duhovno bolni ...??? Odgovor je: Samo Jezus Kristus, ki zakramenta spovedi ozdravi dušo.

Spoved je potrebna. Dokazano je, da povprečen človek naredi tudi do 70 grehov na dan, kar pa sploh ni tako malo in kaj hitro se nabere polna košara, ki jo je potrebno izprazniti in umiti. K spovedi gremo, da se izpraznimo nesnage, se duhovno umijemo in čistimo svojo prašno dušo. Poleg tega s pametno spovedjo človek tudi duhovno raste in se razvija.

Če pogledamo drugače: obiskujemo razne fitnese, pilatase, aerobike, bodypumpke, joge, ipd. Čemu? Seveda, da izgledamo bolj fit, da smo v dobri telesni pripravljenosti. Spoved pa je dobra duhovna pripravljenost in lep izgled naše duše.

Spoved je pogovor. Pa boste rekli: »Pa ne že spet! Že pri molitvi nam je hotel to prodati ...« ampak spoved je molitev, oziroma celo njena nadgradnja. Spoved je soočanje s samim seboj pred Bogom. Duhovnik je (alter Christus – drugi Kristus) le posrednik med človekom in Bogom. Velikokrat nas prav ta duhovnikova vloga in prisotnost pri spovedi motita, vendar je pomembno, da se z duhovnikom fizično pogovorimo. On je tista prava vez (edino duhovnik ima po zakramentu sv. mašniškega posvečenja to milost) med človekom in Bogom, ki odpušča grehe. Ni enako, če svoje grehe, težave in probleme zaupamo prijatelju, le-ta nas ne more ozdraviti duhovnih bolezni (saj tudi ko zbolimo za gripo, ne gremo k zobozdravniku).

Pri spovedi, pri pogovoru z duhovnikom povemo najgloblje stvari, ki tarejo dušo in vežejo srce. Takrat, ko nam je težko, hudo, ko mislimo, da nas nihče ne razume, da so nam vsi obrnili hrbet, takrat je pomembno le, da najdemo nekoga, ki nas želi poslušati in nam hoče pomagati. To pa je ***vloga duhovnika spovednika***: poslušati, zdraviti, soditi in odvezati! Pokora, ki jo dobimo, mora

biti opravljena in je kot zdravilo, ki ga jemljemo, da ozdravimo. Sklepi, ki jih naredimo, jih narediš pred Bogom in imajo tudi tako težo.

Ko si preznojen, lahko neprijeten vonj prekriješ z deodorantom. To lahko počneš nekaj časa. Če se po nekem času **ne oprhaš, močno zaudarjaš** in odganjaš ljudi. Enako je z grehi. In če smetnjak poln smeti po določenem času začne vedno bolj smrdeti. Če ga ne izprazniš, je stanje kmalu obupno. Enako je s tvojo dušo, ki je polna grehov. Smrad povzroča slabo počutje in nemir, nisi zadovoljen.

Pri obiskovanju spovedi je **predvsem pomembna stalnost**. Tako, kot če en mesec ne telovadiš in zakrni tvoje telo, se zgodi s tvojim duhom, če ne greš dovolj pogosto k spovedi. Pa četudi je kakšna od teh bolj "industrijska" (in se počutiš kot na tekočem traku, kar se lahko dogodi pred večjimi prazniki, ko imajo duhovniki kar gnečo).

5. Dobra dela

Odlomek iz filma Pay It Forward – DAJ NAPREJ

(<http://www.youtube.com/watch?v=JvbgetKzrmA&feature=PlayList&p=039E79307F43B27C&index=0>).

Film dobro pokaže, kako se lahko dobra dela širijo po principu mrežnega marketinga, tudi med popolnimi neznanci. Sam pomagam trem. Oni trije potem tudi vsak trem in tako naprej. Brilljantno. Če bi to počeli 'na dan' ... potem v enajstih dneh z dobrimi deli prekrijemo Ljubljano (v verigo bi bilo vključenih že 266.314 ljudi), v pičlih dveh naslednjih dneh pa celo Slovenijo. Pa naj še kdo reče, da se ne da spremeniti sveta, z majhnimi dobrimi deli, lahko začnemo že doma, med prijatelji, v svoji okolici.

UPANJE!!! ??? Itak. DAJ NAPREJ!!!

Evangelijski odlomek: Vdovin dar (Mr 12, 41-44)

Kljub temu, da je vdova darovala majhen denarni znesek, pa je Jezus videl v njeno iskreno srce in spoznal njeno dobroto. Ker je Jezus vedel, da si s tem darom praktično »trga od ust«, jo je postavil za zgled pred vsemi drugimi, saj najbolj ceni iskrenost in požrtvovalnost. Bog na naše darove gleda tako še danes, zato je važno, da je tisto kar darujemo res iskreno. Podobna je zgodba iz pričevanja v knjigi *Zadela me je strela*, ko Jezus da bolivijski zdravnici možnost vrnitve življenje na priprošnje revnega kmeta. Le-ta je daroval mašo za njeno zdravje v tolikšnem znesku, da si je tudi sam »trgal od ust«, čeprav je sploh ni poznal. Takšne ljubezni do sočloveka in take dobrotelosti Jezus vsekakor ne spregleda!

Par vprašanj za pogovor oziroma razmislek:

- Zakaj sploh »moramo« delati dobra dela, biti dobredelni in dobri do drugih?
- Ali drži rek, da je dobrota sirota?
- Ali kdaj uporabljate/slišite rek »Bohlonej oz. Bohlončki« ter veste, kaj pomeni?
- Ali zbirate plastične zamaške in veste komu so namenjeni?
- Ali delite/posojate stvari, ki so vam zelo ljube z drugimi (npr. čokolada, kolo, računalnik, iPod)
- Ali kdaj darujete denar za pomoči potrebne (naravne nesreče – Železniki, revni v Afriki, Haiti)
- Ali se spomnite ubogih v molitvi?
- Ali kdaj darujete svoj denar v pušico pri maši?
- Ali doma pomagate staršem, ker veste, da je to prav ali samo takrat ko nekaj pričakujete v zameno?
- Ali skrbite za čisto okolje (ločujete odpadke in ne mečete smeti po tleh)?
- Ali z veseljem obiskujete stare starše in druge onemogle in osamljene ljudi?
- Ali pomagate sošolcem, če so bolni ali pa imajo težave pri učenju?

Krščanski motiv za dobra dela ni preračunljivost, ampak izvira iz čiste Božje ljubezni, ki je zastonska in dobrotljiva. Dobra dela so samo, če so narejena v Kristusovem imenu.

NEDELJA

9.00 REFLEKSIJA ZA ANIMATORJE

- Ocena skupine: sodelovanje udeležencev, katere teme, dinamike, pogovori so uspeli, kaj ni uspelo.
- Ocena celotnega poteka PDV: urnik, skupne molitve, sv. Maša.
- Ocena animatorskega tima: priprava, izvedba, odnosi.

9.45 SKUPNA REFLEKSIJA PO SKUPINAH

1. Kako sem zadovoljen z duhovnimi vajami?
2. Kaj bi še posebej pohvalil?
3. Kaj bi spremenil, če bi bil jaz animator skupine?
4. Kaj me je najbolj nagovorilo?

10.20 PRIPRAVA NA SV. MAŠO

- Pesmi
- Uvod v sv. mašo
- 1. berilo
- Pslam
- 2. berilo
- Evangelij
- Prošnje
- Darovanje (pesem, uvod)
- Svet
- Oče naš (uvod)
- Pozdrav miru
- Jagnje božje
- Obhajilne pesmi
- (Zahvale)
- Blagoslov
- Zaključna pesem

ZAPISKI

Postne duhovne vaje 2010

Gradivo za animatorje

Salezijanska mladinska pastorala

Gradivo so pripravili animatorji PDV 2010

Odgovarja Marko Košnik

Za interno uporabo

Rakovnik, 10. februar 2010